

ERIN WATT

KÂĞIT
PRENSES

Çeviren
Hanife Albayrak Çift

*Kitabı, bu projeyle en az benim kadar hevesle ilgilenen
Margo'ya ithaf ediyorum.*

1

“ELLA, MÜDÜRÜN OFİSİNE çağırılıyorsun,” dedi Bayan Weir, ben daha cebir sınıfının kapısındaiken.

Saatime baktım. “Gecikmedim bile.”

Dokuza bir dakika vardı ve bu saat asla yanılmazdı. Sahip olduğum en pahalı eşyaydı sanırım. Annem, babamdan kaldığını söylüyordu. Bu, spermi dışında ardında bıraktığı tek şeydi.

“Hayır, geç kaldığın için değil... yani bu seferlik.” Normalde sert olan bakışları biraz yumuşamıştı ancak içime doğan kötü his henüz uyanmamış olan beynime uyarı gönderiyordu. Bayan Weir huysuz bir kadındı, onu bu yüzden seviyordum. Öğrencilerine, saçma hayat dersleri edinmek yerine gerçekten matematik öğrenmek için buradalarmış gibi davranıyordu. Bana acıyan bakışları, müdürün odasında kötü bir şeylerin döndüğüne işaret ediyordu.

“Peki.” Başka bir cevap verebilecek hâlde değildim. Başım la onaylayarak müdürün odasına yöneldim.

“Ödevini sana e-posta ile yollarım,” diye arkamdan seslendi Bayan Weir. Sanırım tekrar sınıfa dönmeyeceğimi düşünüyordu ama Müdür Thompson beni şimdiye kadar yüzleştiklerimden daha kötü bir şekilde suçlayamazdı.

Benim için önemli olan her şeyi üçüncü yılımı okumak üzere

George Washington Lisesi'ne kaydolmadan çok önce kaybetmiştim. Eğer Bay Thompson bir şekilde GWL bölgesinde yaşamadığımı keşfetmişse, onu bir süre oyalayacak bir yalan uydurabilirdim. Eğer transfer edilirse, bu, bugün başıma gelecek en kötü şey olurdu ama önemli değildi. Üstesinden gelecektim.

“Nasıl gidiyor, Darlene?”

Saçını anneler gibi şekillendirmiş sekreter kafasını *People* dergisinden güçlkle kaldırdı. “Biraz otur, Ella. Bay Thompson birazdan yanına gelecektir.”

Evet, Darlene'le birbirimize isimlerimizle hitap edecek kadar muhabbet etmiştik. GWL'ye geleli bir ay olmasına rağmen git-tikçe uzayan geç kâğıdı listem yüzünden bu ofisi fazlasıyla sık ziyaret ediyordum. Akşamları çalışıp gece üçe kadar yatak yüzü görmediğinizde böyle oluyordu.

Bay Thompson'ın ofisindeki açık jaluzilerden içeriyi görmek için boynumu uzattım. Ziyaretçi sandalyesinde bir adam oturuyordu ama tek görebildiğim sert bir çene hattı ve koyu kahverengi saçlardı. Benim tam zıddımdı. Ben olabildiğince sarışın ve mavi gözlüydüm. Annemin dediğine göre bu sperm donörüm sayesindeydi.

Thompson'ın ziyaretçisi bana, bir geceliğine sevgili rolü yapması için anneme tonla para ödeyen adamları hatırlatıyordu. Bazı adamlar bunu seksten daha tahrik edici buluyordu. Tabii, bu sadece annem için geçerliydi. Ben o yola düşmemişim... henüz. Umarım hiçbir zaman da düşmeyecektim. Bu yüzden üniversiteden mezun olmak ve normal bir hayat sürebilmek için lise diplomamı almam gerekiyordu.

Bazı çocuklar dünyayı gezmeyi, hızlı arabalara ve büyük evlere sahip olmayı hayal ederdi. Ben mi? Kendi dairem, içi dolu bir buzdolabım ve tercihen sıkıcı olmayan, maaşı düzenli ödenen bir işim olsun istiyordum.

İki adam durmadan konuştular. On beş dakika geçmişti ve hâlâ rahatça muhabbet ediyorlardı.

“Hey, Darlene? Cebir dersimi kaçıyorum. Bay Thompson müsait olduğunda gelsem sorun olur mu?”

Olabildiğince nazikçe dile getirmeye çalıştım ama pek sevgili sorumsuz annem dışında yıllardır hayatımda gerçek bir yetişkinin olmaması, yetişkinlerin henüz reşit olmayan birinden beledikleri şekilde itaatkâr davranmamı zorlaştırıyordu.

“Hayır, Ella. Bay Thompson birazdan gelecektir.”

Bu sefer haklıydı çünkü kapı açıldı ve müdür dışarı çıktı. Bay Thompson, bir seksen boylarındaydı ve daha dün liseden mezun olmuş gibi görünüyordu. Yine de etrafına sorumluluk sahibi biri izlenimi verebiliyordu.

Yanına gitmem için işaret etti. “Bayan Harper, lütfen içeri gelin.”

İçeri mi? Don Juan hâlâ oradayken mi?

“Ofisinizde zaten biri var.” Bariz olanı belirttim. Durum fena hâlde şüphe uyandırıcıydı ve içimdeki ses buradan kaçıp gitmemi söylüyordu. Fakat kaçarsam, aylardır planladığım bu tedbirli hayattan vazgeçmiş olacaktım.

Thompson arkasını dönerek Don Juan’a baktı. Adam o sırada koca elini kaldırıp bana el salladı. “Evet, onun için buradasın. Lütfen içeri gel.”

Doğru olmadığını bile bile Bay Thompson’ın yanından geçerek kapının hemen girişinde durdum. Thompson kapıyı kapattıktan sonra ofisin jaluzilerini indirdi. İşte şimdi gerçekten gerilmiştim.

“Bayan Harper, otursanıza.” Thompson biraz önce Don Juan’ın oturduğu koltuğu işaret etti.

Kollarımı göğsümde birleştirip ikisine isyankâr bir ifadeyle baktım.

Thompson, bunun kazanamayacağı bir durum olduğunu fark edince iç çekip kendi koltuğuna oturdu. Bu beni daha da germişti çünkü bu savaştan vazgeçiyorsa daha büyüğü yolda demektir.

Masasından bir yığın kâğıt aldı. “Ella, bu beyefendi Callum Royal.” Bunun benim için bir anlamı varmış gibi durakladı.

Bu arada Royal, bana daha önce hiç kız görmemiş gibi bakıyordu. Kollarımı birleştirmemin göğüslerimi sıkıştırdığının farkına varınca kollarımı serbest bıraktım, artık garip bir şekilde iki yanımda salınıyorlardı.

“Tanıştığımıza memnun oldum, Bay Royal.” Odadaki herkesin de anladığı gibi tam aksini düşünüyordum.

Ses tonum onu hipnozdan çıkarmıştı. Daha ben tepki veremeden, öne doğru gelerek sağ elimi iki elinin arasına aldı.

“Tanrım, tıpkı ona benziyorsun.” Kelimeleri ancak ikimizin duyabileceği tonda fısıldamıştı. Sonra nerede olduğunu hatırlamış gibi elimi sıktı. “Lütfen, bana Callum de.”

Konuşmasında bir gariplik vardı. Sanki kelimeleri söylemekte zorlanıyordu. Elimi çekiştirdim ama garip adam bırakmak istemediği için biraz çabalamam gerekti.

Royal, elimi ancak Bay Thompson’ın boğazını temizlemesiyle bıraktı.

“Bu neydi şimdi?” diye sordum. Yetişkinlerle dolu bir odada bulunan on yedi yaşındaki birine göre sesim biraz yüksek çıkmıştı ama kimse gözünü bile kırpmamıştı.

Bay Thompson elini tedirgin bir şekilde saçlarının arasından geçirdi. “Nereden başlayacağımı bilemediğim için doğrudan konuya gireceğim. Bay Royal bana her iki ebeveyninin de vefat ettiğini ve artık senin vasin olduğunu söyledi.”

Durakladım. Sadece bir anlığına. Kızgınlığın yerini şaşkınlığın almasına yetecek kadar bir süreydi.

“Palavra!” Kendimi tutamadan ağzımdan çıkmıştı. “Beni derslere annem kaydettirdi. Kayıt belgesinde onun imzası var.”

Kalbim çok hızlı atıyordu çünkü o imza aslında bana aitti. Hayatımın kontrolünü elime almak için annemin imzasını taklit etmiştim. Reşit olmadığım hâlde on beş yaşımdan beri ailedeki yetişkin görevini üstlenmek zorunda kalmıştım.

Şansa Bay Thompson, ağzımı bozduğum için beni azarlamamıştı. “Belgeler Bay Royal’ın iddiasının yasal olduğunu gösteriyor.” Elindeki kâğıtları salladı.

“Öyle mi? Eh, o zaman yalan söylüyor. Bu adamı daha önce hiç görmedim ve eğer onunla gitmeme izin verirseniz, sonrasında göreceğiniz şey George Washington Lisesi’nden bir kızın seks trafiği tezgâhında nasıl kaybolduğuna dair bir rapor olur.”

“Haklısın, daha önce tanışmadık,” diye araya girdi Royal. “Ama bu, gerçeği değiştirmez.”

“Bir bakayım.” Thompson’ın masasına atlayıp elinden kâğıtları çektim. Gözüm kâğıtlarda dolanırken yazılanları okumuyordum. Vasi, *merhum* ve *vasiyet* gibi belirli kelimeler gözüme takıldı ama bunlar hiçbir şey ifade etmiyorlardı. Callum Royal hâlâ benim için bir yabancıydı. İşte o kadar.

“Belki annen gelirse her şeyi yoluna koyabiliriz,” diye önerdi Bay Thompson.

“Evet, Ella, anneni getir ve ben de talebimi geri çekeyim.” Royal’ın ses tonu yumuşaktı ama kararlılığını anlayabiliyordum. Bir şeyler biliyordu.

Tekrar okul müdürüme döndüm. Buradaki zayıf halka oydu. “Bunu okuldaki bilgisayar laboratuvarında bile yapabilirim. Photoshop’a bile ihtiyacım olmaz.” Kâğıt yığını önüne fırlattım. Adamın gözlerinde şüphe belirmeye başlayınca kendi çıkarım için olayın üzerine gittim. “Sınıfa geri dönmem gerekiyor. Sömestr daha yeni başlıyor ve geride kalmak istemiyorum.”

Thompson tereddütle dudaklarını yaladı, bense bütün inancımınla yüzüne bakarak onu ikna ettim. Bir babam yoktu. Bir vasim olmadığı da kesindi. Eğer varsa, annem zar zor geçinip kanser yüzünden çile çekerken, beni bir başıma bırakıp gideceği için hasta yatağında ağlarken bu mankafa neredeydi? *O zaman* neredeydi?

Thompson iç çekti. “Pekâlâ, Ella, neden sınıfına dönmüyorsunuz? Belli ki Bay Royal’la konuşacağımız daha pek çok şey var.”

Royal itiraz etti. “Belgeler yasal. Beni ve ailemi tanıyorsunuz. Gerçeği söylüyor olmasam burada size belgeleri sunuyor olmazdım. Başka ne sebebi olabilir ki?”

“Dünyada bir sürü sapık var,” dedim art niyetli bir şekilde. “Yalan söylemek için de bir sürü bahaneleri.”

Thompson elini savurdu. “Ella, bu kadar yeter. Bay Royal, bu hepimiz için sürpriz oldu. Ella’nın annesine ulaştığımızda bu işi açıklığa kavuşturabiliriz.”

Royal bu gecikmeden hoşlanmamıştı, ne kadar önemli biri olduğu ve bir Royal’ın asla yalan söylemeyeceği konusundaki iddiasını yineledi. Bir George Washington ve kiraz ağacı* durumuna dönüşmesini bekler gibiydim. İkisi didişirken ben odadan sıvıştım.

“Tuvalete gidiyorum, Darlene,” diye yalan söyledim. “Sonrasında derse döneceğim.”

Yalanı kolayca yuttu. “Acele etme. Öğretmenini durumdan haberdar ederim.”

Tuvalete gitmedim. Derse de dönmedim. Onun yerine otobüs durağına kadar koşturdum ve G otobüsünü yakalayarak son durakta indim.

Duraktan, ayda sadece beş yüz dolara kiraladığım daireme otuz dakikalık bir yürüme mesafesi vardı. Bir yatak odası, pis bir banyosu ve küf kokan oturma/mutfak alanı vardı. Ama ucuzdu ve sahibi geçmiş sorgulaması yapmadan nakit kabul etmeye razıydı.

Callum Royal kim bilmiyordum ama Kirkwood’da belirmesinin pek hayra alamet olmadığına farkındaydım. Yasal belgeler Photoshop değildi. Gerçektiler. Ancak hayatımı, aniden ortaya çıkan bir yabancıнын ellerine bırakmayacaktım.

Hayatım bana aitti. Onu yaşayan ve kontrol eden bendim.

Yüz dolarlık test kitaplarımı sırt çantamdan fırlatıp boşalan alana kıyafetler, banyo malzemeleri ve birikimimden geriye kalan bin doları koydum. Kahretsin. Kasabadan ayrılmamı sağlayacak, hızlı kazanabileceğim paraya ihtiyacım vardı. Buraya taşınırken ilk ve son ayın kirasını depozito olarak verdiğim için

---

* George Washington, yedi yaşındayken babasının kiraz ağacını yine babasının hediye ettiği bir baltayla kesmişti ve bunu itiraf ettiğinde babası onun dürüstlüğünü övmüş ve dürüstlüğün önemine vurgu yapmıştı. Karakter bu hikâyeye gönderme yapıyor. -çn

otobüs biletleriyle birlikte bana toplamda iki binden fazlaya mal olmuştu. Kullanmadığım yere kira ödemek çok saçmaydı ancak burada kalamazdım.

Tekrar kaçıyordum. Bu artık hayatımın hikâyesi hâline gelmişti. Annemle sürekli kaçış hâlindeydik. Erkek arkadaşlarımdan, sapık patronlarımdan, sosyal hizmetlerden ve fakirlikten kaçmıştık. Düşkûnlerevi uzun süre kaldığımız tek yerdi çünkü annem ölüyordu. Bazen evren mutlu olmamam gerektiğine karar vermiş gibi geliyordu.

Yatağın kenarında otururken hüsrandan, kızgınlıktan ve evet, korkudan ağlamamaya çalışıyordum. Kendime acımak için beş dakika tanımıştım. Sonra telefona sarıldım. Sikmişim bu dünyayı.

Aramama bir erkek sesi cevap verince, “Merhaba George, Daddy G’de çalışmam konusundaki teklifini düşünüyordum,” dedim. “Teklifini kabul etmeye hazırım.”

Miss Candy’s’te g-string giyip yarı çıplak direk dansı yapıyordum. Güzeldi ama pek iyi kazandırmıyordu. George son birkaç haftadır Daddy G’nin mekânına, yani tamamen çıplak gezilen bir kulübe geçiş yapmamı teklif ediyordu. İhtiyacım olmadığını düşündüğümünden kabul etmemiştim.

Fiziğimi annemden almıştım. Uzun bacaklar. İnce bir bel. Memelerim kocaman değildi ama George, dik göğüslerimi gençlik yanılısaması yarattığı için sevdiğini söylemişti. Yanılısama değildi ama kimliğim otuz dört yaşında olduğumu, isminin Ella Harper değil, Margaret Harper olduğumu söylüyordu. Ölü annemin kimliği. Üzerine düşünülürse oldukça tüyler ürperticiydi ama düşünmemeye çalışıyordum.

On yedi yaşındaki birinin yarı zamanlı yapabileceği, aynı zamanda faturalarını da ödeyebileceği pek fazla iş yoktu. Olanlar da yasal değildi. Uyuşturucu satıcılığı. Fuhuş. Striptiz. Ben de sonuncuyu seçtim.

“Kahretsin, kızım, bu harika bir haber!” diye şakıdı George. “Bu akşam bir açılışım var. Üçüncü dansçı olabilirsin. Katolik öğrenci kıyafetini giy. Adamlar buna bayılacak.”

“Geceliđi ne kadar?”

“Ne, ne kadar?”

“Para, George. Ne kadar para?”

“Beş yüz dolar ve kazandığın bahşişler. Eğer özel kucak dansları yapmak istersen dans başına sana yüz dolar veririm.”

Kahretsin. Bu akşam kolayca bin dolar kazanabilirdim. Bütün kaygı ve huzursuzluğumu aklımın derinliklerine iteledim. İçimde ahlak çatışması yaşama zamanı değildi. Paraya ihtiyacım vardı ve striptiz yapmak bunun için en güvenli yollardan biriydi.

“Orada olacağım. Alabildiđin kadar rezervasyon al.”

2

DADDY G BOKTAN BİR YERDİ ama şehirdeki bazı kulüplerden çok daha iyiydi. “Bu çürümüş tavuktan bir parça al. Diğer parçalar kadar bozuk ve küflü değil,” demek gibi bir şeydi. Yine de para paraydı.

Callum Royal’ın okulumda belirişi bütün gün beni rahatsız edip durmuştu. Eğer laptopum ve internet bağlantım olsaydı adamı Google’da araştırırdım ama eski bilgisayarım bozulmuştu ve yenisini alacak param yoktu. Kütüphaneye kadar gidip onlarınkini kullanmak da istemiyordum. Saçmaydı ama eğer dairemi terk edersem Royal’ın sokakta bana pusu kurabileceğinden korkuyordum.

Bu adam *kimdi*? Neden benim vasım olduğunu düşünüyordu? Annem isminden hiç bahsetmemişti. Karşılaştığımızda bir anlığına babam olabileceğini düşünmüştüm ama belgeler babamın da vefat ettiğini söylüyordu. Eğer annem bana yalan söylemediyse, babamın ismi Callum değildi. Adı Steve’di.

Steve. Kulağıma hep uydurma gibi gelmişti. Sanki çocuğun, “Bana babamdan bahset anne!” diyerek seni zor duruma soktuğunda aklına gelebilecek ilk isim gibi. “Ah, babanın adı, şey, Steve canım.”

Ama annemin yalan söylediğini düşünmekten nefret ediyordum. Birbirimize karşı daima dürüst davranmıştık.

Callum Royal'ı aklımdan çıkardım çünkü bu akşam Daddy G'de ilk kez çıkacaktım ve binlerce dolarlık bir takım elbise giymiş o orta yaşlı adamın dikkatimi dağıtmasına izin veremezdim. Burada düşüncelerimi meşgul edecek başka orta yaşlı adamlar vardı.

Kulüp tıka basa doluydu. Sanırım Katolik öğrenci akşamı Daddy G'de büyük bir olaydı. Masalar ve giriş katındaki oturma alanları doluydu ama VIP alanının olduğu asma kat boştu. Şaşırmamıştım. Kirkwood'da, Knoxville'nin dışındaki ufak Tennessee kasabasında pek fazla VIP bulunmazdı. Burası çoğunlukla fabrika işçilerinden oluşan bir kasabaydı. Eğer yıllık kazancınız kırk binden fazlaysa size zengin gözüyle bakılırdı. Bu yüzden burayı seçmiştim. Kiralar ucuzdu ve devlet okulundaki işleyiş iyiydi.

Soyunma odası arkadaydı ve girdiğimde içerisi fazlasıyla kalabalıktı. Yarı çıplak kadınlar odaya girdiğimde bakışlarını bana çevirdiler. Bazıları başıyla selam verirken birkaçı gülümsedi. Diğerleri dikkatlerini jartiyer kemerlerini bağlamaya veya makyajlarını yapmaya verdiler.

Sadece bir tanesi bana doğru koştu.

"Sindrella?"

Başım la onayladım. Miss Candy'de kullandığım sahne ismimdi. O zamanlar duruma uygun gelmişti.

"Adım Rose. George bu akşam sana işleyişi göstermemi istedi."

Her kulüpte daima bir anaç tip, yerçekimine karşı savaşı kaybettiğinin farkına vararak kendini başka yollarla işe yarar kılan yaşlı bir kadın olurdu. Miss Candy'de bunu, beni gördüğü ilk andan beri kanatlarının altına alan platin sarısı saçlarıyla yaşlı Tina yapmıştı. Burada ise yaşlanan kızıl saçlı Rose, beni kostümlerin olduğu metal askılara yönlendirirken etrafımda dönüp duruyordu.

Okul öğrencisi kostümüne uzanırken elime engel oldu. "Hayır, bu sonrası için. Şunu giy."

Hemen zikzak bağcıkları olan siyah korse ile dantelli siyah tangayı giymeme yardım etmeye başladı.

“Bunun içinde mi dans edeceğim?” Önüme erişip bağcıklarımı çözmek bir yana korsenin içinde güçlkle nefes alıyordum.

“Üst kısımda ne olduğunu unut gitsin.” Kesik kesik nefes aldığıımı fark edince kahkaha attı. “Sadece kalçanı sallayıp Richie Rich’in direğine güzelce binersen bir şey olmaz.”

Ona boş bir bakış attım. “Sahneye çıkacağımı sanıyordum?”

“George sana bahsetmedi mi? VIP oturma alanında özel bir performansın var.”

Ne? Ama daha yeni gelmişim. Miss Candy’deki deneyimden yola çıkarsam, birinin özel dans teklif etmesi için normalde sahnede birkaç kez dans etmek gerekiyordu.

“Önceki kulübünden düzenli bir müşterin olmalı,” diye tahmin etti Rose, yüzümdeki şaşkınlığı görünce. “Richie Rich sanki mekânın sahibiymiş gibi az önce içeri girdi ve George’un eline beş binliği saydırıp seni ona getirmemi söyledi.” Bana göz kırptı. “İyi kıvrırsan adamdan birkaç yeşillik daha koparabilirsin.”

Lafını söyleyip ortadan kayboldu. Hızla diğer dansçıların yanına gittiğinde, bir başıma kalıp bu yaptığım bir hata mı diye düşünmeye başladım.

Güçlü gibi davranmaktan hoşlanıyordum ve evet, kısmen de öyleydim. Fakir ve açtım. Striptizci bir anne tarafından yetiştirilmişim. Nasıl yumruk atacağımı biliyordum. Ama daha on yedi yaşındaydım. Yaşadığım bu hayat için çok gençmişim gibi geliyordu. Bazen etrafıma baktığımda, *Buraya ait değilim*, diye düşünüyorum.

Ama *buradaydım*. Buradaydım ve meteliksizdim. Eğer olmak için çaresizce çırpındığım normal kız olmak istiyorsam, o zaman bu giyinme odasından çıkarak Rose’nin nazikçe belirttiği gibi Bay VIP’nin direğine binecektim.

George hole adım attığım anda yanımda belirdi. Kabasakalı ve nazik bakışlarıyla tıknaz bir adamdı. “Rose sana müşteriden bahsetti mi? Seni bekliyor.”

Başımınla onaylayarak tuhaf bir şekilde yutkundum. "Ekstra bir şeyler yapmama gerek yok, değil mi? Sadece bildiğimiz kucak dansı?"

George kıkırdadı. "İstediğin kadar değişik şeyler yapabilirsin ama adam sana dokunduğu an Bruno kışına tekneyi basacaktır."

Daddy G'de mala dokunmama kuralının olduğuna sevinmiştim. Elleri sana dokunmadığında pis adamlar için dans etmek daha kolay oluyordu.

"Hakkından geleceksin, tatlım." Kolumu okşadı. "Eğer sorarsa yirmi dört yaşındasın, tamam mı? Burada otuzdan büyük kimse çalışmıyor hatırlarsan?"

Peki ya yirminin altı? diye soracaktım neredeyse. Ama çenemi kapalı tuttum. Yaşım konusunda yalan söylediğimi biliyor olmalıydı. Buradaki kızların yarısı yalan söylüyordu. Zor bir hayat yaşamış olabilirdim ama lanet olsun ki otuz dört yaşında falan da görünmüyordum. Makyajla yirmi bir gibi görünüyordum. Zar zor.

George soyunma odasına girince ben de holde ilerlemeden önce bir nefes aldım.

Ana salona girdiğimde şehvetli bir müzik beni karşıladı. Sahnedeki dansçı beyaz gömleğini yeni çözmüştü. Adamlar içini gösteren sutyeni görünce çılgına döndüler. Dolarlar sahneye yağıyordu. Ben de buna odaklandım. Paraya. Gerisini siktir ettim.

George Washington Lisesi'ni ve öğrettikleri şeyleri önemsiyormuş gibi görünen bütün öğretmenleri terk edeceğim için asabım bozuktu. Ama başka bir yerde başka bir okul bulacaktım. Callum Royal'ın beni bulamayacağı bir kasabada...

Yürürken tökezledim. Sonra panik içinde hızla döndüm.

Çok geçti. Royal gölgeler içerisindeki VIP salonunu çoktan aşmış ve güçlü eli kolumun üst kısmını kavramıştı bile.

"Ella," dedi kısık sesle.

"Bırak beni." Ses tonumu olabildiğince kaygısız tuttum ama ellerini üzerimden çekmeye çalışırken ellerim titriyordu.

Defans oyuncularına benzeyen omuzlarıyla koyu takım elbise

giymiş bir adam gölgelerden çıktığında da hâlâ beni bırakmamıştı. “Dokunmak yok,” dedi fedai kaygı verici bir şekilde.

Royal sanki lava değmiş gibi kolumu bıraktı. Fedai Bruno’ya sert bir bakış attıktan sonra bana döndü. Gözleri yüzüme odaklanmıştı. Sanki minicik kıyafetime bakmamak için çabalıyordu. “Konusmamız gerekiyor.”

Nefesindeki viski kokusu beni neredeyse bayıltacaktı.

Soğuk bir tonda, “Sana söyleyecek bir şeyim yok,” diye cevap verdim. “Seni tanımıyorum.”

“Ben senin vasinim.”

“Sen bir yabancısun.” İşte şimdi kendini beğenmiş hissediyordum. “Ve işime engel oluyorsun.”

Ağzını açtı ama sonra kapadı. “Pekâlâ. İşe koyul o zaman,” dedi.

Ne?

Yumuşak koltuklara doğru geri sendelerken gözünde alaycı bir bakış vardı. Oturup bacaklarını hafifçe aralarken hâlâ benimle dalga geçiyordu. “Bana ödememin karşılığını ver.”

Kalbim hızlanmaya başladı. Hayatta olmaz. Bu adam için dans etmeyecektim.

Gözümün kenarından George’un oturma alanının merdivenlerine yaklaştığını gördüm. Yeni patronum bana beklentiyle bakıyordu.

Yutkundum. Ağlamak istiyordum ama yapmadım. Onun yerine Royal’ın yanına, hiç hissetmediğim bir özgüvenle kıvrarak yaklaştım.

“Pekâlâ. Senin için dans etmemi mi istiyorsun, Babacık? Dans edelim o zaman.”

Gözpınarlarımda yaşlar birikti ama dökülmediler. Toplum içinde ağlamamak için kendimi eğitmişim. En son annem öldüğünde yatağının başında ağlamıştım. O da hemşireyle doktorlar odayı terk ettikten sonraydı.

Önüme geldiğimde Callum Royal’ın yüzünde acı dolu bir ifade vardı. Kalçalarımı sanki içgüdüselmiş gibi müziğin ritmiyle

sallıyordum. Aslında bir içgüdüydü. Dans etmek benim kanımda vardı. Bir parçamdı. Küçükken annem beni üç yıl boyunca bale ve caz derslerine göndermek için para biriktirmişti. Paralar suyunu çekince öğretme kısmını kendi üstlenmişti. Videolar izleyerek ya da sosyal merkezlerdeki derslere gizliden katılarak öğrendiklerini evde bana öğretirdi.

Dans etmeye bayılıyordum. Bu konuda yetenekliydim ama bu işte bir kariyerimin olabileceğini düşünecek kadar aptal değildim, yaşamak için striptiz yapabiliyordum sadece. Kariyerim daha elverişli bir şey olacaktı; işletme veya hukuk, bana iyi para kazandıracak türde bir kariyer. Dans etmek ufak kızların kurduğu aptal bir hayaldi.

Ellerimi korsemın önünde baştan çıkarıcı bir şekilde gezdirirken Royal'ın ağzından bir inleme kaçtı. Duymaya alıştığım türde bir inleme değildi. Tahrik olmuş görünmüyordu. Âdeta... üzgün gibiydi.

"Şu anda mezarında dönüp duruyor," dedi Royal boğuk bir tonda.

Onu görmezden geldim. Benim için yaşamıyordu.

"Bu doğru değil." Sesi gittikçe boğuklaşıyordu.

Saçımı geriye doğru savurup göğüslerimi öne doğru çıkardım. Gölgelede saklanan Bruno'nun gözlerini üzerimde hissedebiliyordum.

On dakikalık dans yüz kâğıttı ve çoktan iki dakikasında salınmışım. Geriye sekiz kalmıştı. Bunu yapabiliyordum.

Ama Royal yapamamıştı. Ben bir kere daha salındıktan sonra iki eliyle kalçalarımı kavradı. "Hayır," diye homurdandı. "Steve seni bu hâlde görmek istemezdi."

Kelimelerine anlam verebilmek için gözümü bile kırpamadan ayağa kalkmıştı. Havadaydım ve gövdem geniş omuzlarına çarpıyordu.

"Bırak beni!" diye çığlık attım.

Lafımı dinlemiyordu. Beni omuzlarında sanki bez bir bebek-

mişim gibi taşıyordu ve Bruno'nun birden belirmesi bile onu durduramamıştı.

“Çekil lan yolumdan!” Bruno bir adım daha attığında Royal ona güreledi. “Bu kız on yedi yaşında! Reşit bile değil ve ben onun vasisiyim. Tanrı yardımcım olsun, eğer bir adım daha atarsan Kirkwood'daki bütün polisleri buraya doldurup buradaki bütün sapıkları reşit olmayan birini tehlikeye soktukları için hapse attırırım.”

Bruno iriyarı olabilirdi ama aptal değildi. Şaşkın bir bakışla yoldan çekildi.

Bense o kadar uysal değildim. Yumruklarım Royal'ın sırtını dövüyor, tırnaklarım pahalı takımın ceketini tırmalıyordu. “Beni yere indir!” diye çığlık attım.

İndirmedi. Çıkışa doğru hızla ilerlerken kimse de onu durdurmadı. Kulüpteki adamlar sahneye şehvetle bakıp ıslık çalmakla meşguldüler. Gözümün kenarından bir hareket gördüm. George, Bruno'nun yanına gelmişti. Fedai kulağına hararetle bir şeyler fısıldıyordu. Ama sonra ortadan kayboldular ve yüzüme soğuk hava dalgası vurdu.

Dışarıdaydık ama Callum Royal hâlâ beni bırakmamıştı. Süslü ayakkabılarının otoparkın dökük asfaltında ilerlediğini görebiliyordum. Bir anahtar şıkırtısı, yüksek tonda bir bip sesinden sonra tekrar havada uçarak deri bir koltuğa iniş yaptım. Bir arabanın arka koltuğundaydım. Kapı sertçe kapandı. Motor gürlereyrek çalıştı.

Aman Tanrım. Bu adam beni kaçıyordu.

3

SIRT ÇANTAM!

İçinde param ve saatim vardı! Callum Royal'ın araba dediği devasa şeyin arka koltukları hayatımda kıçımın değdiği en lüks şeydi. Maalesef keyfini çıkaracak vaktim yoktu. Kapı koluna uzanıp çektim ama aptal şey açılmıyordu.

Gözlerimi sürücüye çevirdim. Çok gözükara bir hareket olacaktı ama başka şansım yoktu. Öne atılıp baldırlarım kadar kalın bir boynu olan sürücüyü omuzlarından yakaladım. "Arabayı geri çevir! Geri dönmem gerekiyor!"

İrkilmedi bile. Sanki tuğladan yapılmış gibiydi. Birkaç defa daha çekiştirdim ama adamın boynunu kessem, hatta belki kesdikten sonra bile, Royal'ın emrinden çıkmayacaktı.

Callum oturduğu yolcu koltuğundan hiç kıpırdamadı. Söylemediği sürece arabadan çıkamayacağım gerçeğini kabullenmek zorunda kaldım. Emin olmak için camı kontrol ettim. İnatla açılmadı.

"Çocuk kilidi mi?" diye mırıldandım cevabını bile bile.

Hafifçe başıyla onayladı. "Bu arada, yolculuğumuz boyunca arabada kalacağını söylemeliyim. Bunu mu arıyordun?"

Çantam kucağıma düştü. Hızla açıp paramı ya da kimliğimi

aldı mı diye kontrol etmemek için kendime engel oldum. İkisi olmadan tamamen onun merhametine kalmıştım ancak adamın asıl niyetini anlamadan durumumu ele vermek istemiyordum.

“Bak, canavar, ne istediğini bilmiyorum ama belli ki paralısn. Sokaklarda istediğin her şeyi yapıp benden daha az yasal sorun çıkaracak bir sürü fahişe var. Beni sonraki kavşakta bırakırsan bir daha benden asla haber almayacağına dair sana söz veriyorum. Polise gitmeyeceğim. George’a eski bir müşterim olduğumu ama sorunlarımızı çözdüğümüzü söyleyeceğim.”

“Bir fahişe aramıyorum. Senin için buradayım.” Bu kaygı verici açıklamadan sonra Royal, takım elbisesinin ceketini çıkarıp bana verdi.

Bir kısmım daha cüretkâr olmayı diliyordu ama oldukça süslü bir arabanın içinde, dans direği olarak kullandığım adamın karşısında oturmak beni huzursuz ve çıplak hissettiriyordu. Tam şu anda üzerimde babaanne donu olması için neler vermezdim. İsteksizce ceketi giyerken korsenin sebep olduğu rahatsızlığı görmezden gelip ceketin yakasını sıkıca gövdeme yapıştırdım.

“Sana verebilecek hiçbir şeyim yok.” Eminim ki çantamın dibine tıktırdığım ufak miktardaki para bu adam için çerezdi. Bu arabayı Daddy G karşılığında takas bile edebilirdik.

Royal aksini iddia edecek şekilde tek kaşını kaldırdı. Şimdi üzerinde sadece gömleği kaldığı için saatini görebiliyordum. Aynı... benimkine benziyordu. Gözleri bakışımı takip etti.

“Bunu daha önce de gördün.” Bir soru değildi. Bileğini bana doğru uzattı. Saatin basit bir siyah deri kayışı, gümüş düğmeleri vardı. Yuvarlak camının etrafını 18 ayar altın çevreliyordu. Numaralar, göstergeler karanlıkta parlıyordu.

Yalan söylerken ağzım kurumuştu. “Hayatımda hiç görmedim.”

“Gerçekten mi? Bu bir Oris saati. Elle yapılmış bir İsveç malı. BUD/S’tan* mezun olduğumda bana hediye edilmişti. En yakın

---

* ABD donanması özel kuvvetlerinin eğitimlerinden biri –çn

arkadaşım, Steve O'Halloran da mezun olduğunda aynı hediyeği almıştı. Arkasında bir yazı vardı..."

Non sibi sed patriae.

Dokuz yaşındayken annem doğum hikâyemi anlattıktan sonra anlamına bakmıştım. *Üzgünüm, kızım ama bir denizciyle beraber oldum. Bana ismi ve saati dışında bir şey bırakmadı. Ve bir de beni; ona babamı hatırlatıyordum. Saçımınla şakacı şekilde oynarken bana hayatında başına gelen en iyi şey olduğumu söylemişti. Yokluğu kalbimi tekrardan sızlattı.*

"... Anlamı 'Kendin değil, ülken için.' Steve'in saati on sekiz yıl önce kayboldu. Kaybettiğini söylemişti ama asla yerine yenisini koymadı. Bir daha da başka saat takmadı." Royal kederli bir şekilde burnundan alaycı bir ses çıkardı. "Bunu sürekli gecikmesi için bahane olarak kullanırdı."

Kendimi Steve O'Halloran hakkında, "bud" denen şeyin ne olduğu ve nasıl birbirlerini tanıdıkları konusunda daha fazla şey öğrenmek için merakla öne doğru eğilirken buldum. Sonra kendime zihinsel bir tokat atıp kapıya doğru yaslandım.

"Hoş hikâye, dostum. Ama bunun benimle alakası ne?" Ön koltuktaki Golyat'a* bakış atıp sesimi yükselttim. "Çünkü ikiniz az önce reşit olmayan birini kaçırdınız ve eminim bu her yerde suç sayılıyordur."

Sadece Royal cevap verdi. "Yaşı ne olursa olsun birini kaçırmak suçtur ama vasin olduğum ve sen de yasal olmayan hareketlerde bulunduğun için seni o bölgeden uzaklaştırmaya hakkım var."

Zorla alaycı bir kahkaha attım. "Kim olduğumu sanıyorsun bilmiyorum ama ben otuz dört yaşındayım." Kimliğimi çıkarmak için çantama uzandığımda Royal'ın sol bileğindeki saatin mükemmel bir kopyasını kenara ittim. "Bak? Margaret Harper. Otuz dört yaşında."

---

* MÖ 11. yüzyılda yaşadığına inanılan Tanah, Eski Ahit ve Kur'an'da da bahsi geçen savaşçı dev. İsrail Krallığı'nın gelecekteki hükümdarı Davud ile yaptığı ve kaybettiği düello ile bilinir. -çn

Kimliği parmaklarımın arasından aldı. “Bir yetmiş boyunda. Elli dokuz kilo.” Gözleri üzerimde gezindi. “Daha çok kırk beş gibi ama sanırım kaçak olduğun için kilo kaybettin.”

Kaçak mı? Bunu nasıl biliyordu?

Sanki yüz ifademi okuyabilmiş gibi alaycı bir ses çıkarttı. “Beş tane oğlum var. Üzerimde denemedikleri numara kalmadı ve bir karış makyajın altında olsa bile ergen gördüğümde tanırım.”

Buz gibi bir ifadeyle bakışına karşılık verdim. Bu adam her kimse, benden hiçbir şey alamayacaktı.

“Baban Steven O’Halloran.” Kendini düzeltilti. “Baban Steven O’Halloran’dı.”

Bu yabancı, ben derinlere gömmeden yüzümdeki acı ifadesini göremesin diye suratımı cama doğru çevirdim. Elbette babam ölmüştü. Elbette.

Boğazım düğümlemişti. Gözpınarlarımda toplanan yaşların yarattığı korkunç bir his vardı. Ağlamak bebekler içindi. Ağlamak iradesizlere yakışırdı. Hiç tanımadığım bir baba için ağlamak peki? Bu, kesinlikle zayıflıktı.

Yolun uğultusu arasında camın cama değişimin ve sıvı bir şeyin bardağa dökülüşünün tanıdık sesini duydum. Hemen sonrasında Royal konuşmaya başladı.

“Babanla çok iyi arkadaşlık. Beraber büyüdük. Üniversiteye beraber gittik. Sırf hevesten orduya yazıldık. Sonunda SEALs’a* katıldık ama babalarımız erken emekli olmaya karar verdiklerinde rütbemizi yükseltmek yerine aile şirketimizin başına geçmek için eve geri döndük. Eğer merak ediyorsan uçak tasarlıyoruz.”

Tabii uçak yaparsınız, diye düşündüm bozulmuş bir şekilde.

Sessizliğimi görmezden gelmişti veya devam etmesi için bir onay olarak görmüştü. “Beş ay önce Steve planör kazasında öldü. Ama ölmeden önce... çok garipti, sanki içine doğmuş gibiydi,” Royal başını iki yana salladı. “Bana bir mektup verip bunun şimdiye kadar aldığı en önemli mektup olabileceğinden bahsetmişti.

* Navy SEALs ABD Donanması’nın özel kuvvetleridir. İsimlerindeki SEAL kelimesinin anlamı SEa=deniz, Air=hava ve Land=yer anlamına gelir. -çn

Döndüğünde üzerine konuşacağımızı söylemişti ama bir hafta sonra karısı yolculuktan döndüğünde bana Steve'in öldüğü haberini verdi. Ölümün yarattığı sorunlar ve dul eşiyile ilgilenmek için mektubu bir kenara bırakmışım."

Sorunlar mı? Ne demek istemişti? Ölürdün olur biterdi, değil mi? Ayrıca dul kelimesini kötü bir şeymiş gibi söyleyişinden kadını merak etmeye başlamışım.

"Birkaç ay sonra mektubu hatırladım. İçinde ne yazdığını bilmek ister misin?"

Benimle dalga mı geçiyordu? Elbette mektupta ne yazdığını bilmek istiyordum ama cevap vererek onu tatmin etmeyecektim. Yanağımı cama dayadım.

Royal pes etmeden önce birkaç sokak geçtik.

"Mektup annendendi."

"Ne?" Şaşkınlıkla başımı ona doğru çevirdim.

Sonunda ilgimi çekmeyi başardığı için kendinden memnun değil, sadece yorgun görünüyordu. Arkadaşının, babamın kaybı yüz hatlarına işlemişti ve ilk defa Callum Royal'ı iddia ettiği kişi olarak gördüm; en yakın arkadaşını kaybetmiş ve hayatının sürpriziyle karşılaşmış bir baba.

Ama tek kelime daha edemeden araba durdu. Camdan dışarı bakıp şehir sınırlarının dışında olduğumuzu gördüm. Uzun bir pist, tek katlı kocaman metal kaplama bir bina ve kule vardı. Binanın yanında, üzerinde "Atlantic Aviation" yazılı büyük beyaz bir uçak vardı. Royal uçak tasarladığını söylediğinde bu tip bir uçak görmeyi beklemiyordum. Ne beklediğimi ben de bilmiyordum ama yüzlerce insanı dünyanın her tarafına taşıyacak tipte kocaman bir jet olmadığı kesindi.

"Bu sana mı ait?" Ağzımın açık kalmaması için çabaladım.

"Evet ama durmayacağız."

Ağır gümüş kapı kolundan elimi çektim. "Ne demek istiyorsun?"

Kaçırılmamı, hayata gelmeme katkı sağlayan sperm donörümün varlığı ile ölümünü ve gizemli mektubun verdiği şoku bir

kenara bıraktım; şaşkınlıkla büyük kapılardan, binalardan geçip pist alanı olduğunu sandığım yere varışımızı izledim. Uçağın arka kısmındaki kapak alçaldı ve rampa yere değdiği anda Golyat yokuş yukarı bastırıp uçağın içine arabayla girdi.

Kapak sesli bir şekilde arkamızdan kapanırken dönüp arka camdan dışarı baktım. Uçağın kapağı kapanır kapanmaz kapıların kilidi yumuşak bir sesle açıldı. Sonunda özgürdüm. Kısmen.

“Önden buyur.” Callum, Golyat’ın benim için tuttuğu kapıyı işaret etti.

Ceketi sıkıca etrafıma sararak kontrolümü ele almaya çalıştım. Uçak bile benden ve üzerimdeki ödünç korseyle rahatsız topuklulardan daha iyi durumdaydı.

“Üstümü değişmem gerekiyor.” Sesimin kısmen normal çıkmasına minnet duydum. Utanç konusunda deneyimliydim. Yılların deneyimiyle, en iyi savunmanın iyi bir saldırı olduğunu öğrenmiştim. Şu anda dibe vurmuş durumdaydım. Kimsenin, Golyat ya da uçuş ekibinin, beni bu kıyafetler içerisinde görmesini istemiyordum.

Uçağa ilk binişimdi. Öncesinde hep otobüse binmişim veya oldukça kötü yerlerde kamyon şoförleriyle seyahat etmişim. Ama bu koca şey bir arabayı içine alacak kadar büyüktü. Eminim buralarda bir yerde üstümü değiştirebileceğim küçük bir soyunma odası da vardı.

Callum’un bakışları yumuşadı ve başıyla sertçe Golyat’a işaret etti. “Üst katta bekleyeceğiz.” Garaja benzer alanın sonunu gösterdi. “Bu kapının ardında merdivenler var. Hazır olduğunda yukarı çıkabilirsin.”

Yalnız kaldığım an hemen striptiz kıyafetlerimi çıkardım. En rahat iç çamaşırimi, bol bir kot pantolonu, kolsuz tişörtümü ve normalde önünü açık bıraktığım oduncu gömleğimi giydim ama bu akşam hepsini düğmeleyip sadece en üsttekini açık bıraktım. Serseri gibi hissediyordum ama en azından çıplak değildim.

Striptiz kıyafetlerini çantaya tıktırıp paramı kontrol ettim. Çok şükür Steve’in saatiyle beraber oradaydılar. Bileğim saat ol-

madan çıplak hissettiriyordu. Callum saati zaten bildiği için tak-sam sıkıntı olmazdı. Saati bileğime sabitlediğim an hemen daha iyi ve güçlü hissettim. Callum Royal'ın söyleyecekleriyle artık yüzleşebildim.

Çantayı omzuma takıp kapıya doğru yürürken plan yapmaya başladım. Paraya ihtiyacım vardı. Callum'un parası vardı. Acilen yaşayacak yeni bir yer bulmam gerekiyordu. Eğer ondan yeterince para koparabilirsem sonraki gideceğim yere uçup hayatıma tekrardan başlayabilirdim. Bunu nasıl yapabileceğimi biliyordum.

İyi olacaktım.

Her şey iyi olacaktı. Eğer bu yalanı yeterince tekrarlırsam, gerçek olmasa bile inanacaktım.

Merdivenlerin tepesine ulaştığımda Callum beni bekliyordu. Beni şoförüyle tanıştırdı. "Ella Harper, bu Durand Sahadi. Durand, bu da Steve'in kızı Ella."

"Tanıştığımıza memnun oldum," dedi Durand tuhaf, boğuk sesiyle. Tanrım, kulağa Batman gibi geliyordu. "Başınız sağ olsun."

Başını hafifçe eğdi. O kadar iyi davranıyordu ki adamı görmezden gelmek ayıp olacaktı. Çantamı geriye doğru ittirip uzattığı elini sıktım. "Teşekkürler."

"Ben de teşekkür ederim, Durand." Callum şoförüne izin verip bana döndü. "Hadi gel, koltuklarımıza geçelim. Eve dönmek istiyorum. Bayview'a bir saatlik yolumuz var."

"Bir saat mi? Bir saatlik yola gitmek için bir uçak mı getirdin?" diye bağırdım.

"Arabayla gelmek altı saatimi alacaktı ve bu fazlasıyla uzun bir zaman. Seni bulmak çoktan dokuz haftama ve bir dedektif ordusuna mal oldu zaten."

Şu anda başka şansım olmadığı için Callum'u birbirine bakan rahat krem rengi deri koltuklara kadar takip ettim. Aralarına gümüş işlemeli, hoş bir siyah ahşap masa konulmuştu. Callum bir koltuğa oturup karşısındakine geçmemi işaret etti. Bir bardak ve

şişe çoktan önüne konulmuştu. Sanki ekibi, onun içkisiz işlev göremeyeceğini biliyormuş gibiydi.

Callum'un karşısındaki sırada bir dizi rahat koltuk diziliydi ve ardında da bir kanepede vardı. Uçuş ekibine dahil olarak ondan iş kapabilir miyim diye merak ediyordum. Bu mekân, arabasından bile daha iyiydi. Şüphesiz burada yaşayabilirdim.

Oturup çantamı ayaklarımın arasına aldım.

"Güzel saat," dedi ilgisizce.

"Teşekkürler. Annem verdi. Babamdan geriye ben ve adı dışında kalan tek şey olduğunu söylemişti." Artık yalan söylemenin bir anlamı yoktu. Eğer özel dedektif ordusu onu Kirkwood'a ve sonra da bana yönlendirmişse, çoktan annemle hakkımızdaki her şeyi biliyor olmalıydı. Babam hakkında çok şey bildiği kesindi ve doğru olmadığını bile bile, bu bilgiye açtım. "Mektup nerede?"

"Evide. Döndüğümüzde sana vereceğim." Deri bir dosyaya ulaşım için bir deste para çıkardı. Filmlerde göreceğiniz şekilde beyaz kâğıtla sarılmış cinstendi. "Seninle bir anlaşma yapmak istiyorum, Ella."

Gözlerimin kocaman açıldığını biliyordum ama elimde değildi. O kadar parayı hayatımda hiç görmemiştim.

Desteyi koyu zeminde bir yığın oluşturacak şekilde önüme itti. Belki bu bir oyundu veya bir çeşit kamera şakası falandı? Ağzımı kapatıp ciddi durmaya çalıştım. Kimse beni salak yerine koyamazdı.

"Duyalım bakalım," dedim, kollarımı birleştirip Callum'a kısık gözlerle bakarken.

"Gördüğüm kadarıyla geçinmek ve lise diploması alabilmek için striptiz yapıyorsun. Sanırım mezun olduktan sonra üniversiteye gitmek, striptiz yapmayı bırakmak ve farklı bir şeyler yapmak istiyorsun. Belki de muhasebeci, doktor veya avukat olmak istiyorsun. Bu para bir iyi niyet göstergesi." Banknotu işaret etti. "Bu destede on bin dolar var. Benimle kaldığın her ay için sana nakit olarak aynı miktarda yeni bir deste vereceğim. Eğer liseden

mezun olana kadar benimle kalırsan ek olarak iki yüz bin dolar alacaksın. Bu üniversite eğitimini, kalacağın yeri, kıyafetlerini ve yemeğini karşılayacaktır. Eğer dereceyle mezun olursan, aynı şekilde önemli bir miktar ikramiye alacaksın.”

“Karşılığında ne istiyorsun?” Ellerim parayı kapıp bir paraşüt bularak Callum Royal’ın pençelerinden, daha o *borsa* diyemeden kaçmak için karıncalanıyordu.

Bunun yerine oturmaya devam ettim. Bu parayı alabilmek için ne tür iğrenç bir şey yapmam gerekeceğini duymayı bekledim. İçten içe sınırlarımın ne olduğunu düşünüyordum.

“Karşılığında bana zorluk çıkarmamanı istiyorum. Kaçmaya çalışmayacaksın. Vasin olmamı kabul edeceksin. Evimde yaşayacaksın. Oğullarıma kardeşlerin gibi davranacaksın. Eğer bunu yaparsan hayal ettiğin hayata kavuşabilirsin.” Durakladı. “Steve’in elde etmeni istediği hayata kavuşabilirsin.”

“Senin için ne yapmam gerekiyor?” Her şeyin açık açık konuşulmasına ihtiyacım vardı.

Callum’un gözleri büyüdü, yüzü hafifçe yeşerdi. “Benim için bir şey yapmayacaksın. Çok güzel bir kızsın, Ella ama bir kız çocuğusun ve ben beş oğlu olan kırk iki yaşında bir adamım. Ve emin ol, her türlü ihtiyacımı karşılayan çekici bir kız arkadaşım da var.”

Iyyy. Elimi kaldırdım. “Peki, daha fazla açıklama yapmana ihtiyacım yok.”

Callum rahatlayarak kahkaha attı ve ardından ses tonu tekrar ciddileşti. “Anne ve babanın yerini alamayacağımı biliyorum ama onlara ihtiyacın olduğu zaman yanında olacağım. Aileni kaybetmiş olabilirsin ama artık yalnız değilsin, Ella. Sen artık bir Royal’sın.”